treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 421 Barcelona, 16 de setembre de 1975 Preu: 10 pessetes.

Editorial

PROU PENES DE MORT! NI UNA SOLA EXECUCIÓ!

Un consell de guerra celebrat a Madrid acaba de dictar tres penes de mort contra MANUEL ANTONIO BLANCO CHIVITE, JOSÉ HUMBERTO FRANCISCO BAENA ALONSO i VLADIMIRO FERNÁNDEZ TOVAR.

La transcendental batalla en curs per salvar la vida de GARMENDIA i OTAEGUI, ha de guanyar en força i amplitud i incorporar l'exigència que aquestes noves sentències capitals no siguin executades. I això és encara més necessari quan es preparen nous consells de guerra, entre ells el que ha de jutjar els oficials militars demòcrates, envers els quals cal expressar la solidaritat activa de tot el poble.

En el curs dels esdeveniments dels darrers dies destaquen, en primer lloc, la gran vaga general a Euskadi els dies 11 i 12 de setembre, convocada unitàriament per onze organitzacions de l'oposició democràtica, que ha estat seguida massivament, i les heroiques accions de centenars de presos polítics contra la pena de mort.

Aquests dies la classe obrera de Catalunya ha fet vagues, assemblees, recollides de signatures i altres formes de lluita. Als locals de la CNS de Barcelona, més de 400 enllaços de diferents rams de la producció es varen pronunciar contra les penes de mort i es coordinaren per prosseguir el combat. També es varen fer reunions semblants, vagues i accions al Baix Llobregat, Terrassa, Sabadell i altres localitats. Però cal que aquesta acció obrera progresi molt més en extensió i profunditat.

Tots els sectors de la societat es van posant en moviment contra les penes de mort i contra el decret-llei "antiterrorista". La presa de posició de la jerarquia de l'Església, per la veu del cardenal Tarancón en la seva lletra a Franco demanant que no hi hagi cap execució -positura a la qual ha prestat suport la Conferència Episcopal Italiana- i la declaració de la Comissió

(passa a la pàgina 2)

EUSKADI: Tot un poble alçat contra el crim

Els dies 11 i 12, seguint la crida unitària de les organitzacions polítiques, el poble basc anava a una vaga general de gran envergadura.

Aquesta rèplica vigorosa, desafiant el decret-llei, és una de les expressions més altes de la lluita de masses contra la dictadura; situa el poble basc a l'avantguarda d'aquest combat.

L'acció dels 11 i 12 culmina una lluita continuada que arrenca del mateix estat d'excepció i que reprèn durant el procés i els dies següents. Es calcula que el dia 3 havien anat a la vaga uns 130.000 treballadors a Biscaia i Guipúscoa. El dia 5 hi ha un replegament ordenat, seguint les consignes dels partits polítics, per a retornar amb més empenta els dies 11 i 12. Això mostra un progrés en l'autodomini de les masses populars, una superior identificació entre avantguarda i masses. D'altra banda, la vaga, en aquesta ocasió, es prolonga fàcilment en sortida al carrer en manifestació. Les manifestacions han estat molt nombroses i combatives, amb barricades en alguns casos. La policia ha disparat molts trets i ha fet dotzenes de ferits.

Un nou màrtir ha caigut, Jesús GARCIA RIPALTA, militant del Movimiento Comunista de España, ferit mortalment a Sant Sebastià. Un altre jove ha quedat impotent a causa d'una bala als òrgans genitals.

Fóra inacabable la llista de les localitats i empreses que han anat a l'acció. Els comerciants, malgrat les coaccions policíaques, han col.laborat en molts casos tancant les botigues. Hi ha hagut acomiadaments per milers (2.000 a "Astilleros Españoles", per exemple).

Si tot Espanya seguís l'exemple d'Euskadi, la dictadura tindria els dies comptats. ENDAVANT CAP A LES BATALLES DECISIVES QUE HAN D'ENTERRAR EL FRANQUISME. TOTS AMB EUSKADI!

Editorial (Continuació)

Nacional de Justícia i Pau que reclama la commutació de les penes pendents,l'abolició de la pena de mort, LA DEROGACIÓ DEL DECRET-LLEI i que s'obrin camins per a la participació democràtica dels ciutadans a la vida pública, constitueixen una extraordinària aportació a la campanya nacional contra la violència de la dictadura. A Catalunya, cisset organitzacions catòliques, que van des de l'Agrupació Catòlica de Dirigents fins als Cristians pel Socialisme, han fet seus aquests documents i projecten el seu treball en aquesta direcció, amb el suport del cardenal Jubeny i altres jerarquies de l'Església catalana.

Un altre fet de gran significació és la protesta constant de la premsa contra el decret i el seu tenaç esforç per superar les limitacions que li imposen. Els professionals prenen ja també part activa a la mobilització i, seguint l'exemple de l'assemblea de professionals de Guipúscoa que ha adreçat a la presidència del Govern una carta, signada per sis-cents d'ells, contra la pena de mort, els col.legis d'Advocats, Aparelladors, Arquitectes, Enginyers, Llicenciats,etc.,de Barcelona, s'han pronunciat en el mateix sentit. A Madrid, quaranta-vuit personalitats s'han dirigit a Franco per exigir que no s'executin les penes de mort i que es barri el pas a la violència mitjançant l'aplicació de mesures de democratització en la vida del país. El fet que figurin entre aquestes persones els noms de Ruiz Giménez i Gil Robles, de Satrústegui i Sáinz Rodríguez, de José Mª Armero i Julián Marías, de Tierno Galván i Morodo, de Manuel Jiménez de Parga i Josep Andreu i Abelló, posa en relleu l'amplitud que assoleix ja la protesta nacional contra la violència de la dictadura.

Aquesta important mobilització nacional va acompanyada d'una poderosa solidaritat internacional . Els partits i organitzacions sindicals d'Europa, les personalitats i fins i tot alguns governs, s'alcen unànimes contra la violència desfermada per la dictadura franquista.

Aquesta doble pressió, nacional i internacional, acaba d'aconseguir una primera victòria: El Consell Suprem de Justícia Militar ha decidit acceptar el recurs presentat pels advocats de Garmendia i Otaegui i preparar la revisió del procés. EL TEMPS QUE GUANYEM AMB L'AJORNAMENT DE LES EXECUCIONS NO ENS HA DE FER PAS BAIXAR LA GUARDIA, SINÓ ACRÉIXER ELS ESFORÇOS PER SALVAR LES SEVES VIDES I LES DELS ALTRES TRES CONDEMNATS A MORT.

El poble de Catalunya ha commemorat enguany la festa nacional de l'onze de setembre fent progressar la seva lluita unitària contra les penes de mort, contra el decret-llei "antiterrorista", per les llibertats democràtiques i nacionals. Responent a la crida del Secretariat de l'Assemblea de Catalunya hi ha hagut concentracions i manifestacions a distints llocs. Fulls, pancartes, pintades a les parets han expressat aquests sentiments populars. A Barcelona, a les vuit del vespre, milers de persones varen convergir en una concentració pacífica a la plaça de Catalunya. Més tard, una manifestació de centenars de militants de les organitzacions democràtiques va recórrer el carrer d'Aribau, des de Rosselló fins a la Diagonal. També hi va haver manifestacions i altres accions a Santa Coloma de Gramenet, Badalona, Sabadell, Terrassa i altres llocs. A l'hora de mesurar la importància d'aquestes accions, cal tenir en compte que han estat fetes malgrat l'amenaça que representa el famós decret-llei , aparegut pocs dies abans.

Les accions unitàries de l'onze de setembre han enfortit les perspectives de continuïtat de la lluita contra la pena de mort, per les llibertats democràtiques i nacionals, per les reivindicacions de la classe obrera i dels altres sectors de la població.

TOTHOM DEMPEUS! ENDAVANT EN EL PROGRÉS I COORDINACIÓ DE LES LLUITES, EN LA PREPARALIÓ DE L'ACCIÓ DEMOCRÀTICA NACIONAL!

La lluita contra les penes de mort

Barcelona i comarca

Comunicat del jurat de SEAT demanant l'anul.lació de la pena de mort de Garmendia i Otaegui. Telegrames de diversos dagans de Col.legis Professionals en el mateix sentit (entre ells Arquitectes, Aparelladors, Llicenciats i Enginyers). Atur d'una hora a l'empresa Gispert el dia 11.Concentració de milers de persones a la part alta de les Ramblés el dia 11 a les 20 h., i manifestació d'unes 600 a Aribau, de Provença a Diagonal, el mateix vespre.

Manifestació a SANT ADRIÀ d'un centenar de persones el 28 a la Pl. Calvo Sotelo contra les penes de mort. Manifestació a SANTA COLOMA de més de 300 el 29 pel carrer Mn.J. Verdaguer amb pancartes i milers de fulls. El PSU va posar una pancarta de 4 metres que va tardar una hora a ser retirada. Manifestació a BADALONA el dia 11.

Es recullen centenars de signatures al peu d'una carta emanada del Collegi d'Advocats.

Baix Llobregat

Assemblea no autoritzada d'uns 200 càrrecs sindicals de 35 empreses el dia 4 a Sindicats, dissolta per la policia. Es decideix de fer aturs i altres accions l'endemà contra les penes de mort i en solidaritat amb els treballadors bascs. El dia 5, aturs a 17 empreses (entre elles,Siemens,Laforsa, Fergat, T. Mata, Elsa) i assemblees o minuts de silenci a 9 altres empreses.

Vallès occidental

Els jurats d'AEG (Terrassa) i Oerlikon (Sabadell) s'han pronunciat en sengles reunions contra les penes de mort. 30 enllaços de Brown-Boveri (Sabadell) han enviat un telegrama a l'Arias demanant l'abolició de la pena de mort.

Atur el 28, de 45 minuts, de més de mil treballadors d'UNIDAD HERMÉTICA (Sabadell). Manifestació de 150 a 200 persones, el mateix dia, al barri de Sant Llorenç, de Terrassa.

Un document d'Amics de l'ONU a TERRASSA, contra la pena de mort i demanant l'indult per a Garmendia i Otaegui, ha estat discutit en assemblees de veïns i a empreses. Diversos presidents d'Associacions de Veïns de la ciutat s'han pronunciat en el mateix sentit. El Col.legi d'Advocats s'ha adherit al de Barcelona.

Declaració de l'Assemblea Democràtica de TERRASSA i de la Coordinadora de CC. OO. de SABADELL.

Pintades a SANT CUGAT organitzades per l'Assemblea Democràtica local.

Vallès oriental

Atur de 1/2 h.,i 5 minuts de silenci a la Meler (300 treb.), de CERDANYOLA-RIPOLLET.Atur de 1/2 h a la Ignis (1.500 treb.),de MONTCADA.Pronunciaments de juntes de veïns a MOLLET.

Lleida

Manifestació convocada per l'Assemblea de les Terres de Lleida el dia del judici de Garmendia i Otaegui: unes 80 persones.

En el curs d'una assemblea obrera a Sindicats, amb 150 enllaços, per a parlar del conveni de la Construcció, uns treballadors es pronuncien contra les penes de mort i el decret-llei, malgrat les obstruccions del delegat.

Vilanova i la Geltrú

Manifestació d'un centenar de persones, convocada per CC.OO.

Osona

Carta amb unes 300 signaturas lliurada al bisbe de Vic. Pintades i etiquetes.

Entrevista amb un dirigent comunista d'Euskadi

Un dels nostres redactors ha tingut ocasió d'entrevistar-se amb un membre destacat del Partit Comunista d'Euskadi. Oferim aquí les preguntes que li hem fet i les seves respostes.

T.- Tothom està pendent avui dels esdeveniments d'Euskadi. Les pressions governamentals sobre la premsa fan que els diaris no portin pràcticament res. Digues, què passa a Euskadi?

- La repressió feixista s'ha abatut sempre amb crueltat sobre Euskadi. Però ara, com mai. Des del mes de maig d'enguany patim un assalt bestial contra tot el poble basc, una veritable disbauxa del terror, sobre tot a Biscaia. Però ja veieu que la classe obrera i tot el poble d'Euskadi, en aquestes condicions dificilíssimes, respon al règim. S'alça contra el terror feixista amb una admirable mobilització de masses.

T.- Quin és el tret més característic d'aquesta mobilització?

- Sens dubte l'estat excepcional de combativitat de la classe obrera, del poble d'Euskadi.Aquestes vagues, aquestes manifestacions de milers de persones són possibles per la tremenda disposició combativa del poble, ja que els instruments d'organització són encara molt elementals. Et recordaré alguns fets que serviran d'exemple. A primeries de desembre de l'any passat hi ha la vaga de la fam a les presons. Al Baix Goierri, Eta-V llança uns fulls en els quals convoca una vaga de solidaritat amb els presos. Simplement uns fulls. No hi ha una preparació organitzada en el moviment obrer. Doncs bé, de vint a trenta mil obrers de la comarca, o sigui un 70 per cent del total, van a la vaga. La vaga de finals d'agost passat, amb motiu del començament del consell de guerra contra Garmendia i Otaegui, s'inicia, a les indústries més importants, només amb els equips de manteniment, perquè el gruix dels obrers són de vacances. I aquests equips reduïts segueixen la crida unitària amb valentia. Quan els obrers tornen de vacances s'uneixen a la vaga. En les accions d'aquests dies, veiem com les masses no s'acontenten ja amb parar el treball: surten al carrer, prenen el carrer. En alguns llocs, com a Hernani, fan barricades i tallen la circulació. A molts pobles, a dotzenes de pobles, les forces repressives disparen i hi ha ferits, alguns molt greus; però l'endemà mateix torna a haver-hi manifestació popular. Tot això no s'explica més que per aquella disposició combativa de què et parlava.

T.- Parlem ara de la unitat de les diverses forces polítiques. Sabem que hi ha hagut bons progressos a Euskadi.

- Sí que se n'han fet de progressos. D'antuvi et vull dir que la unitat es forja fonamentalment per la base, en l'acció de les masses, i això empeny la unitat per dalt. L'acció de protesta general contra l'estat d'excepció, de l'onze de juny, es fa gràcies a un acord de totes les forces polítiques d'Euskadi, llevat del Partit Nacionalista Basc i d'Eta-V. Quan es preveu el consell de guerra contra Garmendia i Otaegui, el Comitè Executiu del nostre Partit llança una crida a fer vaga general de 48 hores tan bon punt comenci el consell de guerra. La consigna, que el poble basc fa seva amb molta força, és "EUSKADI DEMPEUS!". S'arriba llavors a un acord de totes les forces, excepte el Partit Nacionalista Basc i, uns vint dies després de la del Partit Comunista, surt la crida conjunta. Es crea un organisme unitari perquè actuï amb urgència i contraresti l'inconvenient del període de vacances.

T.- Parla'ns de l'Assemblea Democràtica de Guipúscoa.

- L'Assemblea Democràtica de Guipúscoa ha experimentat un reforçament, tant orgànic com representatiu. Juga un paper molt important en la lluita. Hi està present. Es desenvolupa en assemblees locals. A Biscaia tot això és molt embrionari encara, però també es progressa.

T.- Hi ha alguna diferència entre la mobilització actual i altres anteriors? Vull dir diferències essencials, no de forma o motius.

- Sí. La més important és que les vagues d'ara són dirigides i controlades políticament. Per exemple, el 2 d'aquest mes hi ha una convocatòria de vaga que es compleix l'endemà. El dia 4 totes les forces orienten que es torni a la feina i, alhora, convoquen a reprendre la vaga el dia 11. Aquestes orientacions es compleixen i això en un moment molt passional, amb agressions sagnants de les forces repressives, amb milers d'obrers despatxats, etc. Un altre tret diferencial, que demostra la influència de l'acció de masses, és que fa un mes que no hi ha hagut accions terroristes. Llevat de les del Govern, és clar.

T.- Vols afegir alguna cosa més, com a conclusió?

- Com a conclusió us diré que, segons el meu parer, el règim franquista tracta de fer a Euskadi allò que voldria fer a tot l'Estat. Crear una situació de tensió i de violència que permeti una repressió sense traves, contra tothom. Cal una adequada resposta de rebuig per mitjà de la mobilització de totes les forces de la societat, amb la classe obrera al capdavant. No cal dir que hem de rebutjar l'acció terrorista, que facilita els propòsits del règim. Al règim li convenen les situacions de violència i histèria.

Cal continuar l'esforç, i intensificar-lo, per salvar la vida de Garmendia i Otaegui, dels tres del FRAP, de tots els qui estan condemnats a mort o amenaçats de ser-ho. En aquest sentit hem d'estar amatents a les maniobres del Govern i no afeblir la mobilització. Ara sembla que volen, vista la reacció de protesta, apagar momentàniament el cas Garmendia i Otaegui i posar per davant el del FRAP. La nostra resposta ha de ser invariable: una campanya permanent contra la pena de mort.

Tenim la certesa que el poble català acreixerà, ara, el tradicional ajut que sempre ha donat al poble d'Euskadi. El suport dels altres pobles d'Espanya és crucial perquè els bascos sols no podem, evidentment, acabar amb la dictadura i perquè la sensació d'estar sols -que hem tingut darrerament- facilita la crispació i les exageracions ultranacionalistes, que no duen enlloc.

Vaga de fam dels presos

Uns 400 presos polítics de les presons de tot Espanya van iniciar el 28 d'agost, dia del judici de Garmendia i Otaegui, una vaga de fam per tal de salvar la vida dels dos bascs, TOT CRIDANT EL POBLE A MOBILITZAR-SE AMB AQUEST OBJECTIU. A la Model de Barcelona 19 presos polítics han estat represaliats amb l'aplicació del decret, de manera que són amenaçats amb noves condemnes d'entre 6 mesos i deu anys de presó! A d'altres presons han començat els traslats i sancions.

Més lluites contra la pena de mort

48 figures polítiques

48 personalitats polítiques pertanyents tant a l'oposició democràtica tradicional com a cercles pròxims al poder han enviat a Franco un escrit on s'oposen al Decret-Llei. Entre els signants figuren Pedro Sainz Rodríguez, Julián Marías, José Mª Gil Robles, Joaquín Satrústegui, Joaquín Ruiz Giménez, Tierno Galván, Raul Morodo, Garrigues Walker, Manuel Jiménez de Parga i Josep Andreu i Abelló.

Estranger

Nombroses manifestacions -de les quals na donat notícia la premsa legal- a diversos països europeus per salvar la vida dels dos bascs.

Han intervingut per salvar els dos condemnats: el govern britànic, el belga, l'holandès, el president de Suècia, el d'Àustria i el del Parlament europeu. També la Comissió Internacional de Juristes, Amnistia Internacional, el Comitè Internacional de les Trade Unions britàniques, el Comitè Nacional de França per a la defensa de les llibertats i totes les organitzacions polítiques que van subscriure el Programa Comú de l'esquerra francesa.

Carta a Tarancón de l'Assemblea Episcopal italiana en el mateix sentit.

JUSTÍCIA I PAU

A diverses localitats de Barcelona i el seu cinturó industrial s'han pronunciat homilies contra la pena de mort i el decret-llei.

Però la reacció més vigorosa de l'Església és la declaració del Ple de la Comissió Nacional de JUSTÍCIA I PAU, datada a Madrid el 6 de setembre, de la qual s'ha fet ressò a la premsa el seu president Ruiz Giménez. Després de condemnar la violència i les seves arrels en les injustícies i discriminacions de la societat, la Declaració reclama:

"a) La commutació de les penes de mort ja imposades i l'abolició d'aquesta sanció en les lleis espanyoles.

"b) La derogació del Decret-Llei 10/1975 (...).

"c) L'obertura de nous canals que facin possible la participació democràtica de tots els ciutadans i grups socials en les tasques polítiques del país, sense cap exclusió, i la protecció efectiva dels Drets Humans i de les llibertats fonamentals."

A Catalunya, 17 organitzacions catòliques de signe molt divers (des de L'Associació Catòlica de Dirigents fins a Cristians pel Socialisme) fan seu el document.

Excessos i límits de la repressió

El decret-llei contra el terrorisme i tota l'ofensiva ultra han creat un clima favorable a l'augment de la repressió contra el moviment obrer i democràtic i a la història de les forces repressives que comporta perills gravíssims.

Al Baix Llobregat, per exemple, l'Organització Sindical, a través dels seus jerarques, ha impedit la celebració de nombroses assemblees d'UTT a diverses localitats de la comarca, "en funció -segons paraules del delegat de Martorell- de la situació actual i dels preparatius de la segona volta de les eleccions".

Les empreses han rebut la notificació que estan prohibits aturs i assemblees, i que les empreses que no ho impedeixin o no notifiquin la seva celebració, seran sancionades. Fenixbron ha sancionat amb 21 dies de pèrdua de feina i sou els seus treballadors i ha obert expedient als seus càrrecs sindicals pel darrer atur. D'altres empreses, però, han entrat immediatament en contacte amb els dirigents obrers per comunicar-los aquestes amenaces i expressar-los la seva disposició al compromís amb els obrers.

Al mateix Baix Llobregat un treballador de la Telefònica ha estat ferit de bala mentre penjava una pancarta contra les penes de mort. A Sabadell, el dia 23, la policia va dissoldre a trets un grup d'una dotzena de joves que pintava parets: el 24, va disparar també a Sabadell per dissoldre una petita manifestació i un altre grup de "pintors".

La facilitat amb què alguns policies utilitzen la pistola prova el seu nerviosisme i la perplexitat de veure que el decret "terrorífic" no espanta tant la gent. Però al mateix temps s'han produït alguns casos en què detinguts per pintar o repartir fulls subversius han estat deixats en llibertat abans de les 72 hores. Això demostra que una cosa és el decret i una altra la seva aplicació, que troba uns límits evidents en la serenitat combativa amb què comença a reaccionar l'avantguarda política i en la contradicció flagrant entre la política ultra que se'ns vol imposar i l'exigència general de democratització de la immensa majoria.

Crítica situació universitària

El curs universitari es presenta ple d'incerteses i amenaces. El darrer va estar marcat per la vaga dels professors no numeraris, de febrer a maig, que ha estat la vaga de més duració i extensió realitzada per un sector professional a l'Espanya franquista.

La vaga, que va afectar la quasi totalitat de les universitats de l'estat, tenia com a objectius un augment de sous i la contractació laboral -amb participació democràtica- del professorat no numerari, a més de la reobertura de Valladolid i l'anul.lació de totes les sancions a estudiants i professors.

El moviment, dirigit amb formes obertes i representatives a través d'assemblees, va imposar el diàleg al govern. Però el diàleg ha resultat inútil. En ple estiu començaven ja a circular rumors sobre acomiadaments massius. S'ha parlat d'uns 200 acomiadaments a Catalunya i prop de mil a tot Espanya.

El règim, a més de no donar satisfacció a unes exigències legítimes, pren pretext en la vaga per a iniciar una depuració massiva del professorat, en el marc de la seva política general de selectivitat i de reducció del quadre professoral. Ningú no pot enganyar-se, a la vista d'aquests fets, sobre qui és el culpable de la manca de funcionament i del caos imperants a la universitat espanyola: el règim franquista.

Pot imposar-se, però, una tal política? Sembla evident que no. D'una banda, el caos acadèmic i administratiu serà encara més formidable. D'altra banda, aquesta política porta a una degradació política encara més aguda. Toleraran la resta del professorat i els estudiants aquesta "neteja"? Els primers símptomes són clars: han dimitit tres degans de l'Autònoma (Lletres, Dret i Econòmiques), el director de l'Institut de Ciències de l'Educació i alguns catedràtics dels càrrecs que ocupaven als departaments.

No es pot tolerar, efectivament, aquesta represàlia arbitrària i injusta. Cal alçar un poderós moviment d'estudiants i professors en defensa dels amenaçats d'acomiadament. La qual cosa equival a la defensa de la possibilitat d'estudiar, a la defensa -a més- de l'impuls renovador que s'ha manifestat amb tanta força entre els universitaris.

Però aquest combat no afecta sols als universitaris. Es una qüestió de tot el poble (i en primer lloc dels altres sectors de l'ensenyament i d'altres professionals amb problemes semblants, com els MIR). Cal sensibilitzar l'opinió pública i promoure un ampli moviment solidari entorn dels universitaris. Sobre tot si tenim present el perill que el règim tanqui les universitats, que seria el mètode més senzill per á evitar que la universitat participi plenament en les batalles polítiques que es prefiguren. Alerta a aquest perill!

Eleccions sindicals

Els últims esforços seran decisius

Quan aquest número de "Treball" surti al carrer ja s'haurà iniciat el procés de la segona fase de les eleccions sindicals.

Comença la fase amb la qual culmina aquesta batalla obrera per la representativitat, per un gran avenç en el procés sindical constituent, en la construcció del sindicat de classe unitari i democràtic, la batalla per l'ocupació democràtica del sindicat vertical.

Una gran batalla que està ja demostrant en quina mesura el decret-llei qualificat oficialment d'"antiterrorista" no pot impedir la mobilització de masses, malgrat les dificultats concretes que pugui provocar en un lloc o en un altre. Si vencem en aquesta segona fase aconseguirem d'aïllar encara més el règim feixista. Cada victòria obrera, unitària i democràtica serà un nou pas per isolar l'autèntic terrorisme que amenaça tota la societat, l'únic terrorisme perillós al nostre país, el terrorisme oficial, el del franquisme.

Aquests dies la batalla electoral es planteja en termes molt concrets. Exigeix, doncs, mesures concretes. Exigeix estar alerta als terminis electorals, a les vies de mobilització i també als tràmits burocràtics. No podem negligir res. Cal construir la victòria amb moltes peces.

Heus aquí el calendari per a la província de Barcelona:

El dia 15 d'aquest mes s'havien d'exposar públicament,a tots els sindicats, els plans electorals concrets d'Agrupació i UTT i els censos electorals (llistes d'enllaços electors i elegibles). Els dies 19 i 20 es poden presentar reclamacions contra els plans si hom entén que no són proporcionats a la representació entre treballadors de cada ram, agrupació i categoria, en atribuir les vacants. De totes maneres, davant de l'anunci dels plans, paral.lelament a la batalla per un pla electoral més adient amb la composició de la classe obrera del sector, cal preparar en concret, immediatament, la candidatura adequada. Els dies 25, 26 i 27 de setembre ja s'han de formalitzar les candidatures oficialment. El 29 s'exposaran les llistes de candidats. Es podrà recórrer contra les exclusions injustificades des del 30 de setembre al primer d'octubre.Finalment, les primeres eleccions d'aquesta segona fase, les de les agrupacions locals, les que donen el vot a tots els enllaços i jurats juntament amb els treballadors de les empreses de menys de sis i amb els parats, es faran del 6 a l'11 d'octubre. Per a l'acte electoral, per al moment de la votació, cal ja preparar el control contra les tupinades, molt més habituals en aquesta segona fase que en la de les empreses: Interventors per cada candidatura, presència massiva d'enllaços a l'escrutini, exigència que sigui realment públic, etc.

Ara ja es pot fer un primer balanç del que està essent la campanya electoral, la preparació de candidatures i programes. Les assemblees als locals sindicals han esdevingut el centre d'activitat. Les unes autoritzades, d'altres imposades, algunes fins i tot convocades pels propis verticalistes, fetes unes altres de manera informal als passadissos o als bars dels sindicats, totes imposades per la força de la classe obrera. Potser, com a resum d'aquest repàs de la preparació ja engegada, podríem dir que convé multiplicar encara les assemblees als locals sindicals; però que, alhora, cal no desligar tot aquest procés electoral de les empreses i donar compte detallat de tot el que es fa a TOTS els treballadors. Hem d'aconseguir que tots els treballadors s'interessin en el curs de les eleccions a les agrupacions i UTT, encara que no participin directament a l'acte del vot. INTERESSA TOTHOM!

L'assemblea més significativa ha estat la de Sabadell, la dels gairebé mil enllaços metal.lúrgics, en la qual es va elegir ja la candidatura unitària i democràtica a presentar. Hi dedicuem un altre article en aquest número de "Treball".

A Barcelona, juntament amb desenes de reunions i assemblees que es fan diàriament a gairebé tots els sindicats, la més important va ser la de més de 400 enllaços feta al bar de l'edifici sindical en la qual, durant més de dues hores, varen estar discutint i traçant les línies generals del programa i la tàctica del moviment obrer en aquesta segona fase.

Al Baix Llobregat fou també una assemblea d'uns 350 enllaços que va donar impuls a l'àmplia preparació que s'està desenvolupant. A partir d'aquesta assemblea, i lligat a la denúncia de la suspensió brutal de la mateixa per la policia com també a la batalla obrera i ciutadana contra les penes de mort, es van fer l'endemà vagues, assemblees i minuts de silenci a unes 30 empreses.

També ha estat important el procés d'assemblees a Mataró, que ha culminat amb una gran reunió de 600 enllaços en un cinema de la ciutat.

També han estat molt nombroses les assemblees a les altres localitats de Catalunya. Fóra difícil d'enumerar-les. Des dels llocs amb gran tradició obrera i sindical, com a Terrassa, fins a d'altres on la mobilització concreta als locals de la CNS es relativament nova, com a Esplugues.

Podem, doncs, concloure afirmant que la batalla electoral està engegada però que, com va passar a les eleccions d'empresa, aquests últims dies seran encara decisius per als resultats concrets; que, aquests dies, els esforços que es facin multipliquen la seva eficàcia. Una gran batalla en marxa en la qual el moviment obrer està en condicions d'assolir noves i molt importants victòries. Depèn de tots.

Vaga a Sant Vicenç dels Horts

El dijous 4, a la fàbrica de Sant Vicenç dels Horts CARTONAJES CENTELLES, els treballadors anaven a la vaga després d'haver presentat una plataforma reivindicativa signada per ells. Figuraven en aquesta plataforma millores salarials, de contracte, drets de reunió, expressió, etc.

El mateix dia de la presentació de la plataforma fou acomiadat un treballador: això és el que desencadenà immediatament la vaga total, que fou acordada en assemblea. L'endemà era tancada la fàbrica i acomiadats 104 treballadors.

La moral i la unitat dels treballadors eren altes -al moment de rebre TREBALL aquestes notícies-, malgrat les pressions de la Guàrdia Civil sobre alguns d'ells i malgrat la prohibició de reunions i assemblees.

Assemblea del metall a Sabadell

Més de 900 enllaços

El passat 29 d'agost va tenir lloc a Sabadell, als locals del Sindicat, una assemblea del ram del metall, amb assistència de més de 900 càrrecs de toda la comarca. Ja que és evident que no es tracta d'una casualitat el fet que 900 càrrecs sindicals d'un mateix ram votin unànimement una mateixa candidatura per a les UTT i aprovin, també massivament, una mateixa plataforma d'acció, hem cregut del màxim interès entrevistar-nos amb un dels homes que, juntament amb molts altres de Comissions Obreres, han treballat incansablement en la marxa d'aquest procés.

– Com t'expliques que tants càrrecs sindicals hagin acudit massivament a l'assemblea i hagin donat la seva aprovació unànime a les propostes?

– Mira, a molts de nosaltres no ens ha sorprès perquè ja fa molt de temps que venim treballant prop dels companys del ram. A nivell personal, a les empreses, a les reunions il.legals i al mateix Sindicat, a les escales o a la porta si no tenim un altre lloc millor.

– Havíeu preparat prèviament l'assemblea i, sobretot, què volíeu aconseguir?

– Naturalment, com tot el que hem fet en les eleccions sindicals, això no ha estat improvisat. Concretament aquesta assemblea s'havia preparat prèviament fora del Sindicat, amb cent càrrecs del ram, i feia ja més de dos mesos que l'havíem sol.licitada. Naturalment, el Sindicat s'hagués estimat més que no es celebrés i feia allargar la cosa, però llavors vàrem fer tota mena de pressions: recollida de signatures, assemblees a les escales del Sindicat, etc., fins que, finalment, es varen veure forçats a permetre-la.

Pel que fa al que volíem aconseguir, fonamentalment, era reunir tots els càrrecs del metall i prendre, tots plegats, una positura unitària davant de la segona volta, tant a nivell de candidats com de plataforma reivindicativa, com també aconseguir que una comissió elegida democràticament per nosaltres pogués formar part de la Comissió Local Electoral.

– Vàreu tenir molts problemes?

– Els principals, com era d'esperar, varen venir de part del Sindicat, ja que no va citar tots els càrrecs, ni de bon tros, i a una gran part d'ells els foren enviats els sobres buits. Llavors, abans d'iniciar l'assemblea, un grup de companys es va encarregar de fer que Sindicats anés estenent certificats i citacions que eren lliurats als enllaços i jurats que anaven arribant i que havien abandonat les empreses sense citació. Després, durant el transcurs de l'assemblea, els del Sindicat varen intentar, per mitjans demagògics i burocràtics, boicotejar la línia d'actuació que estàvem iniciant.

– Creus que ho varen aconseguir?

– Ni de bon tros. L'assemblea ha estat un èxit rodó dels qui estem lluitant per un sindicat de classe, unitari i independent i la disposició entusiasta que varon demostrar els centenars de companys reunits allà ens obre unes possibilitats que no hem de desaprofitar i que fan encara més necessari guanyar la segona volta. Tot i que la proposta d'elegir democràticament una comissió d'entre nosaltres que formi part de la Comissió Local Electoral no ha estat acceptada encara i que es preveuen moltes dificultats oficials per a la segona volta, tingues en compte que l'assemblea va decidir presentar una candidatura única de 55 companys per a les UTT, companys que foren aprovats un per un per aclamació i entre els quals es troben els millors, com també que va aprovar unànimement la plataforma reivindicativa, i tot això davant de la impotència de la CNS.

– Segons la teva opinió, què diries per ajudar els companys d'altres rams que, com vosaltres, lluiten per la mateixa cosa?

– D'antuvi que, per poder collir, de primer cal sembrar. No ens han regalat pas res i estem treballant molt durament perquè entenem que si no s'aconsegueixen les UTT l'èxit de la primera volta de les eleccions s'haurà desaprofitat. I "ells" ho saben. Després, i això és molt important, encara que molts de nosaltres hem sortit elegits com a càrrecs sindicals i es tracta d'aprofitar fins al límit les possibilitats legals que les eleccions ens han proporcionat, no podem oblidar que les accions que fem a la llum del dia han hagut de ser, prèviament, discutides i preparades a nivell de Comissions Obreres, i en l'etapa actual de lluita això vol dir de forma clandestina, per la qual cosa les formes de lluita legals i il.legals cal que vagin sent combinades per obtenir resultats que facin avançar la lluita de tot el moviment obrer.

Maria Comas

Plataforma del metall de Sabadell

1r. Revisió del conveni segons l'índex del cost de la vida, més un augment lineal de 600 ptes. a la setmana, amb escala mòbil cada 4 mesos.

2n. Quaranta hores setmanals.

3r. IRTP i Seguretat Social a càrrec de les empreses.

4rt. Cent per cent en cas de malaltia, accident, jubilació o desocupació.

5è. Fixos de plantilla als 15 dies.

6è. Trenta dies laborables de vacances seguides i amb el sou real.

7è. Control de mètodes i temps pels treballadors.

8è. Dret d'assemblea.

9è. Garanties reals per als càrrecs sindicals. Readmissió de tots els acomiadats en la defensa dels drets dels treballadors i durant la campanya electoral.

10è. Dret de vaga i d'associació. Creació d'un sindicat unitari, democràtic i independent.

Contaminació a Ripoll

El 6 de setembre se celebrà a Ripoll una taula rodona per parlar de la contaminació del riu i del subministre d'aigües. Hi intervingueren, entre altres, tres metges, un regidor de l'ajuntament i un advocat.

La contaminació del riu, que afecta al subministre d'aigua potable, és provocada per una empresa paperera que no depura les seves aigües residuals. Els metges van fer constar que en dos anys s'han produït a Ripoll 125 casos de tifus i pertorbacions intestinals, i que moltes persones pateixen afeccions de la pell degudes a les males condicions de les aigües. Es decidí de formar una comissió per a exposar aquests problemes a l'alcalde, i de denunciar-los a la premsa.

LA PREMSA PASSA AL CONTRAATAC

Passats els primers moments d'estupor i, certament, de temor davant de la brutalitat de l'atac del Govern contra un important sector de la premsa (amb el segrestament de moltes publicacions i la clausura del setmanari "Triunfo" per espai de quatre mesos), és ben cert que assistim a una "recuperació" de les posicions crítiques que la immensa majoria d'òrgans d'informació han anat adoptant durant el darrer període.

Primer van ser els comentaris plens d'ironies i sarcasmes ("Tema perillós el del temps, al qual és preferible renunciar" , deia Josep Pernau, director del "Diario de Barcelona"); més tard, la petició de "disposicions clarificadores" sobre les intencions de la "Llei anti-terrorisme" per passar, immediatament, a una crítica "directa" de tot allò que suposa d'atemptat contra la -ja escassa- llibertat d'informació i d'expressió al nostre país.

"No ha vingut a tancar res que estigui obert", va dir l'actual ministre d'Informació en prendre possessió del seu càrrec en substitució del cessat Pio Cabanillas. Però l'onada de segrestaments, multes, detencions (com la del director d'"El Correo de Andalucía") s'han anat intensificant tot al llarg d'aquests mesos, en una batalla en la qual el "búnker" anava quedant cada cop més aïllat davant d'una "premsa d'empresa" (vinculada, la gran majoria, a sectors del capital) on, de fet, s'operava una coincidència dels més amplis sectors de la societat basada en la necessitat del canvi i de les llibertats democràtiques. Es tractava, sens dubte, d'una autàntica "zona de llibertat" on aquests interessos coincidents no feien sinó reflectir (amb totes les limitacions que la legislació els imposava) l'estat d'ànim existent entre els diversos grups i capes socials.

Això és el que la "Llei anti-terrorista" ha qualificat de "crítica directa o sorneguera" en referirse a la premsa. Automàticament, el Govern ha vingut a demostrar que entre les principals finalitats repressives en promulgar la Llei hi havia la premsa i, a través d'ella, tots aquells sectors de la societat que coincideixen en l'exigència de llibertats. La recent cessió al Govern, imposada per aquest, del 25 per cent d'accions de les dues cadenes de ràdios privades més importants del país (a les quals pertanyen "Ràdio Barcelona" i "Ràdio Miramar") van en aquesta mateixa direcció i afecten famílies tan vinculades al Règim com són les de Serrano Súñer i Garrigues. Aquesta mesura va lligada a l'obligació d'enviar les cintes gravades dels programes "en directe" per a la seva censura.

"No es pot afirmar sense greu risc que qualsevol informació equivalgui a l'apologia del fet sobre el qual s'informa", assenyalava el diari "ABC" de Madrid i reivindicava així el dret a informar sobre qualsevol tipus d'actuació qualificada de "subversiva" per la Llei alhora que denunciava, de passada, la interpretació feta pel Govern que va suposar la immediata retirada de la circulació de cinc dels setmanaris més importants del país. "Som fidels intèrprets d'un sentiment molt generalitzat si ens referim a la preocupació i pregona inquietud que a hores d'ara regna a les redaccions de periòdics i revistes", va manifestar la "Hoja del lunes" de Madrid, portaveu de l'Associació de la Premsa de la capital, en un editorial que fou reproduït a pràcticament tots els diaris i revistes, que ha suscitat l'adhesió expressa de nombrosos periodistes i que, significativament, només han criticat "Arriba" i "El Alcázar", els portaveus del "búnker".

Però si la "Llei anti-terrorista" és en ella mateixa un reflex de la "bunkerització" del Règim, resultat del seu creixent aïllament polític i social, l'aplicació de la llei accentua aquest procés en aguditzar les seves causes. I la primera reacció de la premsa és simptomàtica perquè els comentaris a la Llei han servit, essencialment, per posar l'accent en la necessitat que el Govern l'apliqui amb "prudència, seny i serenitat" (com deia el diari madrileny "YA"). En les condicions d'amenaces i de campanya sistemàtica a través de la ràdio i la televisió, recalcar la "defensa del perfeccionament polític", com demanava el portaveu de l'Episcopat espanyol significa, a la pràctica, una desautorització de la política governamental. Més dura -i encertada- és la crítica dels "Tàcitos" demàcrata-cristians, que posen en dubte l'eficàcia "anti-terrorista" de la Llei en considerar que "només als poders forts i intel.ligents són capaços de resoldre de soca-rel aquests problemes, atacar les causes i no restar només en els efectes més visibles" i en denunciar, tot seguit, sense la més petita ambigüitat, "l'immobilisme i l'endurriment que permeten d'anar tirant per al present, però que ofereixen per al futur moltes majors possibilitats al trencament total".

Pàgina de "Destino" -número segrestat- amb l'article de Roca i Junyent.

A ningú no se li escapa la transcendència d'aquesta batalla per la llibertat d'informació i d'expressió que s'està lliurant. El Règim hi pot perdre noves posicions i en pot esdevenir reforçat el front antifranquista. No és petita l'aportació feta, per exemple, pel setmanari "Destino" (amb tot -i tots- el que hi ha darrera) quan, per la ploma de Miquel Roca i Junyent -en el número que va ser segrestat- escrivia: "Sense embuts, estic contra el decret-llei "antiterrorisme", per afegir un xic més avall que "les coordenades del nostre esforç passen per la lluita unitària per les llibertats democràtiques."

Estem compromesos en això i, amb el nostre compromís va la nostra concreta i activa solidaritat amb la premsa represaliada i amenaçada i amb els professionals d'aquest sector, els periodistes, els quals volen fer servir de "caps de turc" (com en Huertas i Claveria) per a la pública exposició. Els directors de la gran majoria de revistes d'informació política han sol.licitat la "institucionalització lliure i democràtica del nostre país." Ells saben que compten amb el suport de la immensa majoria de la societat espanyola.

J. Montoliu

Periodistes davant del decret-llei

Noranta periodistes, que representen el 25 per cent dels membres de l'Associació de la Premsa de Barcelona i el 50 per cent dels periodistes en actiu, van escriure una carta al director de la "Hoja del Lunes" de Barcelona on expressaven el seu "estupor dolorós pel fet que la "Hoja del Lunes" no publiqués cap document sobre el decret-llei". El "Full" no va publicar aquesta carta i es va limitar a reproduir, sense comentari, l'editorial del "Full" de Madrid. Hi ha malestar entre ele periodistes barcelonins a causa d'això.

Els veïns de Cornellà fan valer la seva voluntat

Una vegada més el poble de Cornellà, i també els altres pobles del Baix Llobregat, han viscut nits d'angúnia... perquè temien els desbordaments del riu Llobregat. La causa, aquesta vegada, va ser la pluja persistent, les tempestes de final d'un estiu terriblement calorós, quan la meteorologia augurava un dels setembres fatídics per a la història dels pobles del Baix Llobregat.

Però l'aigua, aquesta vegada, no va desbordar el riu sinó la col.lectora de Cornellà, mal feta, denunciada a l'hora de la informació pública, atorgada pel ministeri d'Obres Públiques a una empresa que ha demostrat a bastament que és una empresa fantasma. Al cap de trenta mesos, de les cinc col.lectores... només n'hi ha una, i quina! Els veïns del barri de Riera, amenaçats al llarg dels anys pel carrilet que tantes vides ha segat a causa de la incúria municipal, incapaç d'aconseguir un simple pas a nivell, es veien de sobte flagel.lats per l'aigua. L'aigua ha penetrat a les cases, ha destrossat petits tallerets, ha traginat animals morts, ha deixat els carrers plens de fang i en condicions que feien molt fàcil qualsevol mena d'infeccions i de contaminacions.

La resposta del poble de Cornellà ha estat exemplar: Immediatament, el dia primer de setembre, els veïns del barri de Riera es manifestaven pels carrers i es concentraven, malgrat la presència amenaçadora de la força pública, al davant de l'Ajuntament. Una comissió de veïns forçava al diàleg amb els regidors del Consistori... i exigia garanties (neteja immediata, solars nets i aptes per a l'esbarjo dels nens, indemnització) així com una nova reunió. El divendres següent, la presència de la força no va impedir que una nova comissió de 14 veïns dialogués amb l'alcalde de Cornellà, no solament dels dèficits concrets dels barris que perillen sota l'amenaça del riu, sinó també de les possibles alternatives municipals democràtiques. I ara, a Cornellà, ja podem dir que els veïns han aconseguit la imposició d'una comissió mixta que, per temes i de forma global, estudiarà d'una manera conjunta amb l'Ajuntament les alternatives municipals. La presència de les opcions populars, imposades per la mobilització, obre un nou capítol per a la vida dels ciutadans de Cornellà.

Corresponsal.

Policia mort a Barcelona

L'assassinat, a Barcelona, d'un número de la Policia Armada quan anava, vestit de paisà, cap a casa seva, té totes les característiques gratuïtes i provocadores dels darrers fets d'aquesta mena a altres indrets d'Espanya.

Ignorem l'origen d'aquest assassinat i la interpretació que voldrà donar-li el govern. Volem manifestar, però, categòricament, que rebutgem amb energia aquest tipus d'atemptats que els feixistes aprofiten per crear un clima que pugui justificar una repressió cruel i indiscriminada contra l'oposició antifranquista. El beneficiari -i això és prou significatiu-, és l'ultra-dreta i no pas la lluita per la democràcia, per acabar amb la dictadura que és la font de totes les violències.

Un virrei blau per a Barcelona

Envoltada de rumors i misteri, com és habitual, s'ha produït la substitució d'Enric Massó per Joaquim Viola al càrrec d'alcalde de Barcelona.

Viola és un "cruzado" que ha mantingut viva la seva actitud agressiva d'ultra-dreta. Als conferenciants de les "terceres vies" els ha acusat d'atemptat contra la integritat de l'Estat. I en un homenatge recent ha tingut la barra de dir: "En el paréntesis de la Cruzada, donde nos encontramos todos los buenos catalanes.."

Després d'una tradició d'alcaldes "no polítics", el nomenament d'un "camisa vieja" d'aquesta mena és l'expressió de com l'hegemonia ultra al si del govern es manifesta en la política catalana del règim. S'han acabat les contemplacions i els afanys de diàleg d'un Massó: els ultres volen mà dura per a Catalunya.

Els lligams entre Viola i Porcioles, d'altra banda, fan témer el retorn a la corrupció urbanística més desenfrenada.

Però el poble de Barcelona, avui, és un os dur de rosegar. El moviment popular dels barris difícilment tolerarà massa disbauxes ni repressió.

Finalment, val a dir que aquest canvi posa de nou sobre la taula la imperiosa necessitat de democràcia municipal, que darrerament és un clam cada dia més generalitzat.

Vida del Partit

Nova etapa de «Realitat»

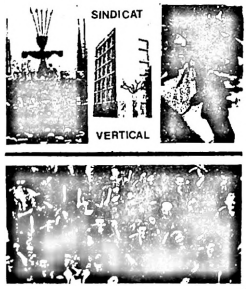

Amb gran satisfacció saludem l'aparició del núm. 15 (juny 1975) del nostre col.lega REALITAT, òrgan local del PSUC a Sabadell, que inaugura una nova etapa.

Darrera del nou format, nova presentació i extensió més gran hi ha tot un canvi substancial del contingut, molt lligat a la realitat concreta sabadellenca i al moment polític.

Una breu repassada dels temes tractats dóna una idea gràfica del contingut: eleccions sindicals, militància de cristians al PSU, penes de mort, problemes de zones verdes i degradació del medi ambient, repressió a Sabadell, problemes sanitaris i de diversos barris.

Un altre mèrit de la nova etapa és el bilingüisme, amb predomini, en aquest primer número, del català.

REALITAT ha publicat també dos suplements: sobre la situació política i sobre el tifus.

Esperem que la nova etapa de REALITAT es consolidi, i que serveixi d'estímul tant al treball del Partit a Sabadell com a la millora de la premsa comunista de les diverses localitats i comarques.